

PIERWSZY
SYNOD DIECEZJI
ZIELONOGÓRSKO-GORZOWSKIEJ

MATERIAŁY DUSZPASTERSKIE
NA ETAP PRZYGOTOWAWCZY

CZEŚĆ IV

Misyjne powołanie parafii

Zielona Góra 2017

MSZA CZWARTEJ NIEDZIELI SYNODALNEJ

21 stycznia 2018 r. – III Niedziela Zwykła

Szkic homilii

W nowym Roku Pańskim kontynuujemy dzieło synodu naszej diecezji. Czwarta niedziela synodalna kieruje naszą uwagę na sprawę misji czyli głoszenia Ewangelii. Po dwóch tysiącach lat Dobra Nowina o Jezusie Chrystusie dotarła aż do nas. Czy jesteśmy pokoleniem, które przekaże ją dalej?

Biblijne źródło: Nawracajcie się i wierzcie w Ewangelię (Mk 1, 14-20)

Życie i misja Jezusa opisane w Ewangelii obfitują w różne zdarzenia. Uzdrawia On chorych, karmi głodnych, wskrzesza umarłych, pociesza płaczących. Wszystko to jest ważne. Ale nie ulega wątpliwości, że najważniejsze jest głoszenie Ewangelii. Jezus przyszedł na świat i stał się człowiekiem, abyśmy poznali wolę Ojca wobec nas. Boże Narodzenie, czas śpiewania kolęd, to nie tylko piękne chrześcijańskie tradycje. Syn Boży przychodzi aby do nas mówić! Słowo stało się ciałem i zamieszkało (pozostało) pośród nas (por. J 1,14).

Bóg chce ciągle do nas mówić. My często podczas modlitwy „zagadujemy” Boga, chcąc Mu wszystko powiedzieć. A tymczasem jesteśmy zaproszeni aby słuchać. Jeśli pozwolimy Bogu mówić do nas, On pošle nas do innych, byśmy im zanieśli Jego słowo. A tego słowa człowiek dzisiaj bardzo potrzebuje, potrzebuje go każdy z nas. Bo jest to słowo miłości, pokoju, przebaczenia, nadziei, uzdrowienia. Idźmy więc i mocą Ducha Świętego głosmy Ewangelię.

Nieco teologii: Wiara zobowiązuje do misji

Ewangelista Marek łączy wezwanie do nawrócenia z powołaniem uczniów. Nawrócenie rozumiane jako odmiana myślenia (gr. *metanoia*) prowadzi do wiary, a wiara przyjęta sercem prowokuje do podjęcia się misji. Wspólnota Kościoła jest ze swej natury wspólnotą misyjną. Jak pisze Paweł VI w adhortacji *Evangelii nuntiandi*, probierzem dojrzałości wspólnot kościelnych jest zdolność do działalności misyjnej. Ci, którzy zostali zewangelizowani, podejmują się dzieła ewangelizacji innych. Kościół to nie tylko wspólnota ludzi „zwołanych” przez słowo Boże, ale także wspólnota tych, którzy nie przestają zwoływać innych, głosząc słowo Boże. Nie tylko kapłan, ale każdy członek Kościoła – choć każdy w innym porządku – jest „rybakiem ludzi”. Jest to jednak możliwe tylko w przypadku pokornego kroczenia z Jezusem. „Rybakiem ludzi” może być jedynie naśladowca Chrystusa.

W stronę synodu: Misyjne powołanie parafii

Jednym z wymiarów synodu w skali diecezjalnej i parafialnej jest poszukiwanie odpowiedzi na pytanie o misyjne powołanie parafii. Żadna parafia nie może żyć zadowoleniem z istniejącego stanu rzeczy i koncentrować się jedynie na tych, którzy są w Kościele. Trzeba policzyć nie tylko obecnych, ale i nieobecnych. Czy jednak mamy świadomość misyjnego powołania parafii? Czy nie jesteśmy obojętni na tych, których nie ma w naszym parafialnym kościele? Jak głosić Ewangelię poza tradycyjnymi miejscami, jak świątynia, sala parafialna, szkoła. Czy w parafii istnieją jakieś inicjatywy ewangelizacyjne? Czy wychodzi się do nowych mieszkańców? Jak realizowana jest np. wizyta duszpasterska zwana kolędą? Czy jesteśmy gotowi szukać nowych uczniów? Czy jesteśmy gotowi przyjąć i formować nowych uczniów? Czy potrafimy to zrobić w czasach zwiększonej mobilności, migracji i a może nawet uchodźców? Te pytania stawiamy zazwyczaj duszpasterzom. Ale – zachowując właściwe proporcje – dotyczą one wszystkich członków Kościoła. Co możemy zrobić, aby

parafia stała się coraz bardziej środowiskiem, które prowadzi nowych uczniów Chrystusa do wiary dojrzałej.

Oto poważne zagadnienia stojące przed naszą parafią i diecezją. Co mówi Duch do Kościoła? Nasłuchujmy Pana, bo w Jego słowie jest odpowiedź i światło na drogę, którą mamy podążać.

Modlitwa powszechna

Do Boga, który stał się człowiekiem by zamieszkać między nami, skierujmy ufne prośby.

1. Módlmy się za Kościół święty, aby jego członkowie potrafili wsłuchiwać się w Boże słowo i wprowadzać je w czyn.
2. Módlmy się o rychłą beatyfikację sługi Bożego biskupa Wilhelma Pluty, którego rocznicę śmierci w tych dniach obchodzimy, prośmy także, aby przykład gorliwości tego wybitnego pasterza był dla Kościoła zielonogórsko-gorzowskiego inspiracją do aktywnego włączenia się w dzieło synodu diecezjalnego.
3. Módlmy się za rządzących narodami, aby ich działania służyły pokojowi i przyczyniały się do wzrostu sprawiedliwości.
4. Módlmy się za chorych i strapionych, aby orędzie Ewangelii przynosiło im pokrzepienie i pociechę.
5. Módlmy się za naszą wspólnotę eucharystyczną, aby codzienne życie każdego z nas było świadectwem przemieniającej mocy Dobrej Nowiny.

Boże Ojcze, to Ty jesteś w nas źródłem dobra, obdarzaj nas swoimi darami, abyśmy mogli przyprowadzać do Ciebie zagubionych braci. Przez Chrystusa, Pana naszego. Amen

Modlitwa o beatyfikację sługi Bożego biskupa Wilhelma Pluty (przed błogosławieństwem końcowym)

Celebrans może wprowadzić wiernych do modlitwy tymi lub podobnymi słowami:

W związku z przypadającą 22 stycznia XXXII rocznicą śmierci biskupa Wilhelma Pluty odmówimy modlitwę o jego rychłą beatyfikację. Wstawiennictwu sługi Bożego polecajmy dzieło I Synodu Diecezji Zielonogórsko-Gorzowskiej.

Wszechmogący, wieczny Boże, w Trójcy Jedyny, prosimy Ciebie, wynieś na ołtarze sługę Twojego, biskupa Wilhelma Plutę, który przez sposób swego życia przypomniał wiernemu ludowi Dobrego Pasterza, Jezusa Chrystusa, zatroskanego o zbawienie ludzi i zostawił nam wzór miłości do Bogarodzicy i Świętych Pańskich. Niech przykład Jego miłości, z Ciebie, Boże, czerpanej i w Tobie dawanej bliźnim, będzie światłem dla nas i następnych pokoleń. Za wstawiennictwem sługi Twojego, biskupa Wilhelma Pluty udziel mi łaski, o którą Cię pokornie proszę. Przez Chrystusa, Pana naszego. Amen.

NABOŻEŃSTWO PO CZWARTEJ NIEDZIELI SYNODALNEJ

POWOŁANIE - MISJA

ADORACJA NAJŚWIĘTSZEGO SAKRAMENTU

Pieśń na wystawienie

Wprowadzenie

Panie Jezu ze czcią i uwielbieniem klękamy przed Tobą. Z wiarą i miłością wpatrujemy się w Ciebie. Dziękujemy za Twoje pierwsze przyjście, za to, że stałeś się człowiekiem i zamieszkałeś między nami. Otwórz nasze uszy i serca na Słowo, które staje się Ciałem. Niech Twoje Słowo usłyszane w tym modlitewnym klimacie przyniesie owoc nawrócenia i jedności.

Ewangelia: Mk 1, 14-20

Gdy Jan został uwięziony, Jezus przyszedł do Galilei i głosił Ewangelię Bożą. Mówił: „Czas się wypełnił i bliskie jest królestwo Boże. Nawracajcie się i wierzcie w Ewangelię!”

Przechodząc obok Jeziora Galilejskiego, ujrzał Szymona i brata Szymonowego, Andrzeja, jak zarzucali sieć w jezioro; byli bowiem rybakami. Jezus rzekł do nich: „Pójdźcie za Mną, a sprawię, że się staniecie rybakami ludzi”. I natychmiast zostawili sieci i poszli za Nim. Idąc dalej, ujrzał Jakuba, syna Zebedeusza, i brata jego Jana, którzy też byli w łodzi i naprawiali sieci.

Zaraz ich powołał, a oni zostawili ojca swego, Zebedeusza, razem z najemnikami w łodzi i poszli za Nim.

Rozważanie

Odkrywasz przed nami Panie prawdę o nas, prawdę o naszym nieuporządkowaniu. O tym wszystkim, co nas oddziela od Ciebie i naszych bliźnich. Tak jak grzech w raju był odwróceniem się od Ciebie i stał się przyczyną wzajemnego oskarżania się pierwszych rodziców między sobą, tak i dzisiaj każdy nasz grzech jest odejściem od Ciebie i prowadzi do podziału między nami. Dramat każdego grzechu polega na tym, że burzy jedność – jedność moją z Bogiem, jedność ludzi między sobą oraz wewnętrzną jedność człowieka. Przez grzech odwracamy się od Boga, nastawiamy się wrogo do innych, przeżywamy wewnętrzny zamęt, tracąc z oczu cel swojego życia. U podstaw grzechu, który zrywa wszelką więź jest pycha. Ona rodzi niezdrową rywalizację, nienawiść. Chcemy wtedy jak Ty decydować o wszystkim. Ułuda szczęścia poza Tobą Panie prowadzi do podziału w naszych rodzinach, narodzie i kościele a drogą do pojednania jest nasze nawrócenie czyli odwrócenie się od błędnego sposobu myślenia lub złego postępowania. Aby zostać uzdrowionym z tej okropnej choroby pychy musimy otworzyć się w pokorze na oczyszczające działanie Twego Ducha. To oczyszczenie, to nawrócenie, często jest związane z pewnego rodzaju cierpieniem, ponieważ musimy wyrzec się jakiejś idei, intelektualnej pewności, do której nasza duma jest przywiązana. Dar Twojego ducha, dar rozumu, otwiera nas na to oczyszczenie i wzbudza w nas odwagę wyrzeczenia się niewłaściwej relacji do Ciebie polegającej na szukaniu jedynie zaspokożenia własnych potrzeb, a nie na głębokiej więzi miłości.

W Tygodniu Modlitw o Jedność Chrześcijan, uświadamiamy sobie szczególne zaproszenie do jedności najpierw z Tobą, by móc budować

prawdziwą jedność z drugim człowiekiem. Dlatego prosimy Cię Panie, daj nam łaskę nawrócenia, prawdziwego nawrócenia. Daj nam łaskę zbudowania prawdziwej jedności w sobie z Tobą, abyśmy mieli to pragnienie budowania jedności z drugim człowiekiem.

Ewangelia, nad którą pochylamy się dzisiaj pokazuje nam, że wybierasz pierwszych uczniów spośród nawróconych. Kolejne zaś powołania są owocem dzielenia się już powołanych darem spotkania z Tobą. Jak mówił papież Benedykt XVI: „Ten, kto odkrył Chrystusa, musi prowadzić do Niego innych. Nie można zatrzymać dla siebie ogromnej radości. Konieczne jest jej przekazywanie” (Kolonia 21 sierpnia 2005 r.).

Również moje nawrócenie ma prowadzić nie tylko do budowania jedności ale i do misji, działania w parafii, w rodzinie, w świecie. Ty, Jezu, chcesz wypełniać nasze życie nową treścią, chcesz żebyśmy podjęli takie czyny, o których może wcześniej nam się nie śniło. Dlatego wzywasz każdego z nas słowami „Pójdź za mną”, włączając nas w Boski zamysł zbawienia, którego Kościół jest znakiem i narzędziem. Jak z apostołami łączyłeś określone plany i nadzieje, tak łączysz je również z nami. Abyśmy umieli je dobrze odczytać i wypełniać zgodnie z Twoją wolą, prosimy:

UDZIEL NAM ŚWIATŁA TWEGO DUCHA ŚWIĘTEGO

- Abyśmy przez otwarcie naszych serc i umysłu dobrze przygotowali się do Synodu,
- Abyśmy każdego dnia na nowo podejmowali trud nawrócenia, by całym sobą odpowiadać na Twoje wezwanie kroczenia za Tobą,
- Abyśmy stawali się apostołami w naszych środowiskach, w których na co dzień jesteśmy,
- Abyśmy umieli budować jedność w naszych rodzinach, parafiach, ojczyźnie,

- Abyśmy otwierali się na działanie Ducha Świętego w naszym życiu, by stawać się widzialnym znakiem jedności Kościoła,
- Aby wszyscy chrześcijanie zabiegali o pojednanie w Twoim Kościele,

Pieśń

Panie, chcemy teraz trwać przed Tobą w ciszy, chcemy Ci ukazać wszystkie nasze zranienia, nasze grzechy, które niszczą tę jedność z Tobą i drugim człowiekiem. Niech Twoja uzdrawiająca moc, która płynie z tej modlitwy dokonuje w nas pojednania i nawrócenia.

Cisza 10-15 minut

Pieśń

Tajemnica różańca (np. Głoszenie Królestwa Bożego i wzywanie do nawrócenia)

Z pojednania i nawrócenia rodzi się nowe życie i nowy Kościół, który jest znakiem autentyczności, której oczekuje od nas Bóg. Prawdziwymi reformatorami i twórcami nowego oblicza Kościoła, są święci czyli ci, którzy uznali potrzebę nawrócenia, bo ona prowadzi do świętości. Nawrócenie jest więc tym, czego Kościół potrzebuje w każdym czasie i w każdym miejscu. Do tego dzieła jesteśmy wszyscy wezwani, wszyscy chrześcijanie na całym świecie. Modlitwa o jedność jest wołaniem o uzdrowienie ran, które są owocem grzechu.

„Podziały przyniosły szkody nam wszystkim. My wszyscy nie chcemy być zgorszeniem. I dlatego wszyscy idziemy razem, po bratersku, drogą prowadzącą ku jedności, tworząc jedność również podczas drogi, tę jedność, która pochodzi od Ducha Świętego, a która daje nam tę szczególną cechę, którą

może dać jedynie Duch Święty: tę pojednaną różnorodność. Pan czeka na nas wszystkich, towarzyszy nam wszystkim, jest z nami wszystkimi na tej drodze jedności” (papież Franciszek, Rzym 25 stycznia 2014 r.).

Pieśń na błogosławieństwo

CZWARTE SPOTKANIE PARAFIALNEGO ZESPOŁU SYNODALNEGO

Powitanie uczestników i zapowiedź tematyki spotkania

Niech będzie pochwalony Jezus Chrystus!

Dzisiejsze spotkanie będzie najpierw poświęcone refleksji nad ewangelizacyjną aktywnością naszej parafialnej wspólnoty. W drugiej części zebrania, z naszego grona wyłonimy osobę, którą przedstawimy Diecezjalnej Radzie Duszpasterskiej jako kandydata w wyborach na delegata naszego dekanatu na synod diecezjalny.

Wymiar misyjny w życiu naszej parafii

Wielu katolikom aktywność misyjna kojarzy się jedynie z działaniami, jakie Kościół podejmuje w odległych krajach, wobec osób, które jeszcze nie poznały Ewangelii. Jednak współcześnie ten klasyczny obraz misji musi ulec poszerzeniu. Przecież również wokół nas żyją ludzie, którzy co prawda są ochrzczeni i może nawet sporadycznie praktykują, ale ich życie jest odległe od Ewangelii. Jezus Chrystus nie jest Panem ich życia. Nie może nas to pozostawiać w obojętności. Żadna parafia nie może zadowalać się obecnym stanem rzeczy i koncentrować się jedynie na tych, którzy uczęszczają do kościoła. Nieobecni w świątyni to spora grupa. Trzeba nie tylko czekać na przychodzących, ale samemu wychodzić z inicjatywą i szukać zagubionych. Spróbujmy w związku z tym zadać sobie kilka pytań:

- 1. Czy ci wierni naszej parafii, którzy systematycznie chodzą do Kościoła i starają się żyć zgodnie z wyznawaną wiarą, mają świadomość misyjnego powołania parafii? Czy zdają sobie sprawę, że odpowiedzialność za*

ewangelizację nie dotyczy tylko proboszcza i jego najbliższych współpracowników, ale obejmuje każdego ochrzczonego?

- 2. Czy parafia podejmuje jakieś inicjatywy ewangelizacyjne, to znaczy adresowane do ludzi, których w kościele nie ma? Jakie to inicjatywy? Czy te inicjatywy są owocne? Czy udaje się nam przyciągnąć do wiary obojętnych i niewierzących? Jeśli nie, to jakie naszym zdaniem są powody takiego stanu rzeczy? Czy leżą one wyłącznie po stronie adresatów (brak woli nawrócenia)? A może również po stronie parafii?*
- 3. Jeśli w parafii pojawiają się nowi mieszkańcy, to czy parafia podejmuje jakieś inicjatywy, aby tych ludzi poznać i zaprosić ich do kościoła, czy też oczekuje się, że to oni powinni wykonać pierwszy krok?*
- 4. Czy tzw. kolęda, tradycyjna wizyta duszpasterska w okresie Bożego Narodzenia, może mieć wymiar ewangelizacyjny? Co należałoby zmienić w formie kolędy, aby nadać jej taki właśnie wymiar misyjny?*
- 5. Czy rodzą się w nas jeszcze jakieś inne pomysły związane z możliwymi działaniami ewangelizacyjnymi w parafii? Co więcej możemy zrobić, żeby lepiej głosić Ewangelię? Jak wyjść z orędziem Dobrej Nowiny poza tradycyjne miejsca jej głoszenia: kościół parafialny, salę katechetyczną, klasę, w której odbywa się lekcja religii?*
- 6. Czy na terenie parafii mieszkają jacyś emigranci? Jak liczną grupę stanowią? Co o nich wiemy? Czy podejmujemy jakieś inicjatywy, aby dotrzeć do nich i dzielić się wiarą? Czy zapraszamy ich do naszej wspólnoty i szukamy kontaktu, choćby tylko na płaszczyźnie ludzkiej?*
- 7. Papież Franciszek w swoim nauczaniu chętnie używa terminu „peryferie” i zachęca różne wspólnoty kościelne (w tym również parafie) do „misyjnego wyjścia”. Czy w naszej parafii są jakieś „peryferie”, a więc takie miejsca, czy środowiska, które znajdują się jakby na uboczu zwyczajnego duszpasterstwa? W jaki sposób parafia mogłaby stać się tam*

bardziej obecna? Jakie inicjatywy można by podjąć w celu „wyjścia na peryferie”?

Wyłonienie kandydata do wyborów na dekanalnego delegata na synod

W drugiej części spotkania zajmiemy się wyłonieniem kandydata do wyborów na dekanalnego delegata na synod. W sesjach plenarnych synodu będą uczestniczyli nie tylko przedstawiciele duchowieństwa, ale także wierni świeccy. Będą oni mogli zabierać głos w debacie oraz brać udział w głosowaniach. Zgodnie z postanowieniem biskupa diecezjalnego, oprócz 10 wiernych wybranych swobodnie przez Diecezjalną Radę Duszpasterską na synod zostanie wezwanych również 30 wiernych świeckich reprezentujących poszczególne dekanaty. Wybierze ich Diecezjalna Rada Duszpasterska spośród kandydatów zgłoszonych przez Parafialne Zespoły Synodalne. Każdy zespół ma prawo zgłosić jednego kandydata. Musi to być pełnoletni członek wspólnoty parafialnej odznaczający się „pewną wiarą, dobrymi obyczajami i roztropnością” (Instrukcja o synodach diecezjalnych II, 3, 1°). Nie jest konieczne, aby był on członkiem Parafialnego Zespołu Synodalnego, ale z pewnością osobie uczestniczącej w naszych spotkaniach będzie łatwiej wypełniać tę funkcję. Sposób wyłaniania kandydata został określony w zarządzeniu biskupa diecezjalnego z 20 grudnia 2017 r.:

- Wyboru dokonuje się w głosowaniu tajnym przy obecności co najmniej połowy członków Parafialnego Zespołu Synodalnego.*
- Do wyboru wymagane jest uzyskanie bezwzględnej większości (tj. więcej niż połowy) głosów. Jeśli w pierwszym głosowaniu nikt nie uzyskał wymaganej większości, należy przeprowadzić kolejne tury głosowania, do których przechodzą kandydaci z największą liczbą głosów.*

[W tym miejscu – o ile Parafialny Zespół Synodalny zdecydował się wyłonić swojego kandydata – należy przeprowadzić wybory. Po wyłonieniu kandydata Sekretarz Parafialnego Zespołu Synodalnego powinien go zgłosić do Sekretariatu Synodu w terminie do 15 lutego 2018 r. Zgłoszenie musi zawierać:

- Protokół z wynikami głosowania podpisany przez przewodniczącego Parafialnego Zespołu Synodalnego (proboszcza) oraz sekretarza;
- Krótkie uzasadnienie kandydatury;
- Pisemną zgodę kandydata i jego dane (imię i nazwisko, adres korespondencyjny, w miarę możliwości również adres e-mail).

Spośród kandydatów zgłoszonych przez Parafialne Zespoły Synodalne każdego dekanatu Diecezjalna Rada Duszpasterska wybiera jednego delegata. Ma na to czas do końca lutego 2018 r. Wyniki wyborów zostaną podane do wiadomości Parafialnych Zespołów Synodalnych. Ostateczna decyzja o wezwaniu na synod należy zawsze do biskupa diecezjalnego.]

Zakończenie i modlitwa końcowa

Kończymy czwarte spotkanie naszego Parafialnego Zespołu Synodalnego. Dziękuję wszystkim za obecność i za aktywny udział w spotkaniu poprzez zabieranie głosu w dyskusji. Wnioski z naszych obrad zostaną przekazane do Sekretariatu synodu za pośrednictwem sekretarza. Na koniec pomódlmy się za naszą diecezję i za parafię. Prośmy o to, by coraz bardziej stawały się one wspólnotami ewangelizującymi, aktywnie zaangażowanymi w dzielenie się Dobrą Nowiną z tymi, którzy jeszcze jej nie znają. W tej intencji odmówmy Modlitwę Synodalną do Pięciu Braci Międzyrzeczkich:

Święci Bracia Męczennicy z Międzyrzecza, ogarnięci Bożą Miłością oddaliście życie dla Chrystusa, świadcząc o prawdzie Ewangelii. Niech Wasze wstawiennictwo nam wyprosi dar Ducha i łaskę przemiany, aby zbawcza moc Chrztu świętego kierowała naszą służbą w Kościele. Pomóżcie nam zachować

czujność, wypraszaście łaskę modlitwy, i wspierajcie w składaniu świadectwa. Chcemy służyć Chrystusowi w potrzebujących i podejmować odpowiedzialność za sprawy publiczne. Niech Wasza odwaga pociągnie małodusznych i umocni słabych, a wszystkich uwolni od lęku przed mocami ciemności i potęgami tego świata. Waszemu wstawiennictwu powierzamy Synod Zielonogórsko-Gorzowskiego Kościoła, by gorejące pochodnie Męczenników prowadziły go ku nowym czasom. Niech Bóg, w swoim wielkim miłosierdziu, pochyli się nad naszą słabością i obdarzy łaską nawrócenia, a zebrany na Synodzie Kościół zajaśnieje pięknem Oblubienicy Chrystusa, który żyje i króluje na wieki wieków. Amen.